

F. t. I. om ændr. af l. om valg til folketinget.

Til pkt. 20.

Ved flere samtidige afstemninger bør også brevstemmesedlerne have et afvigende udseende, men det må forudses, at det ikke vil være muligt at fremstille stemmesedler af afvigende udseende og udsende disse til alle repræsentationer og danske skibe i udlandet. På de danske repræsentationer i udlandet forefindes stemmemateriale til brug ved afholdelse af en enkelt afstemning, og dette materiale må for at muliggøre den lovhjemlede afstemning i udlandet i givet fald tilrettes og anvendes, såfremt nyfremstillet brevstemmemateriale ikke vil kunne udsendes i betimelig tid til de fjernliggende repræsentationer.

Til pkt. 21.

Der har hidtil ikke i kapitlet om folkeafstemninger været indeholdt nogen bestemmelse om ugyldige stemmesedler, og en sådan bestemmelse foreslås indsat. Den foreslåede bestemmelse svarer til den i § 37 indeholdte, idet man dog på grundlag af indvundne erfaringer ved de i juni 1963 afholdte afstemninger har foreslået indsat en bestemmelse om, at understregning eller overstregning af den stemmesedlen påtrykte tekst ikke skal anses som særpræg. Det fremgår af de til indenrigsministeriet indsendte indberetningsskemaer, at talrige stemmesedler er blevet kasseret af de respektive valgbestyrelser, fordi der ud over et kryds på stemmesedlen er foretaget en understregning eller overstregning af ordene „Ja“ eller „Nej“. Ved en folkeafstemning, hvor vælgeren kun har to alternativer at stemme om, vil det være nærliggende, at vælgeren accentuerer sin stemme ved at foretage en understregning eller overstregning af den påtrykte tekst, og man finder ikke, at en sådan accentuering af vælgerens stemme bør medføre, at stemmesedlen kasseres som særpræget. Det må dog være en forudsætning for godkendelse af en sådan stemmeseddel, at den er afmærket med et kryds, og at den eventuelle understregning eller overstregning er foretaget på en sådan måde, at der ikke kan herske tvivl om, for hvilket resultat vælgeren har villet stemme.

Til pkt. 22.

Da der har hersket tvivl om, hvorvidt det er folketallet ved de almindelige 5-årige folketællinger eller det folketal, som fremkommer ved de årlige revisioner af folkeregistrene, som skal lægges til grund ved fordelingen af de omhandlede udgifter på de pågældende kommuner, har man — på samme måde som foreslået i § 18, stk. 1, om kommunernes udsendinge til valgbestyrelsen — for at

skabe ensartede regler for hele landet, fundet det rettest at fastslå det senest opgjorte registertal, som det afgørende også i denne relation.

Til pkt. 23.

Bestemmelsen om ydelse af tilskud til udsendelse af valgkort, hvilket tilskud udgør 15 øre pr. vælger, blev indsat i valgloven i 1953, på hvilket tidspunkt portoen for tryksager, hvorunder valgkortene henregnedes, udgjorde 8 øre. Portoen for tryksager er siden steget fra 8 øre til 15 øre, og til denne takst kan valgkort stadig udsendes, for så vidt de ud over den trykte tekst kun indeholder angivelse af vælgerens navn og adresse samt valglistenummer. Såfremt valgkortene, således som det er tilfældet i de større kommuner, tillige indeholder oplysning om, hvilket valgbord vælgeren skal henvende sig ved på afstemningsstedet, tillader postvæsenet ikke, at valgkortene forsendes som tryksager; de skal i så fald forsendes som brevkort, for hvilke portoen udgør 25 øre.

Tilskuddet dækker således ikke længere kommunernes udgifter til udskrivning og forsendelse af valgkort, der ud over portoudgiften andrager ca. 10 øre pr. valgkort. Da hensigten med bestemmelsen er at animere kommunerne til at udsende valgkort, findes det rimeligt, at tilskuddet forhøjes, således at kommunerne får deres udgift herved dækket. Da portoudgiften som anført kan variere mellem 15 og 25 øre, foreslås det, at der ydes kommunerne et tilskud på 10 øre pr. vælger til dækning af udgifterne ved fremstilling og udskrivning af valgkort, og at statskassen herudover yder et tilskud, der svarer til de af kommunerne afholdte portoudgifter.

Til pkt. 24.

Det foreslås i valgloven at optage en bestemmelse, hvorefter der forud for et folketingsvalg kan fastsættes bestemmelser, som må anses for nødvendige for at forebygge, at der på eller ud til offentlig vej eller plads udøves valgagitation på en sådan måde, at den offentlige orden forstyrres.

I en årrække er der forud for hvert folketingsvalg fastsat ordensforskrifter vedrørende valgagitation, senest ved bekendtgørelse nr. 377 af 29. oktober 1960. Disse forskrifter, der bl. a. har angået spørgsmål vedrørende opsætning af plakater, er blevet udstedt med hjemmel i lov nr. 219 af 1. maj 1940 om skærpet straf for visse overtrædelser af borgerlig straffelov og om ændring af politilovgivningen. Af principielle grunde må det